

Snad přijde i klaun

Helena Vondráčková

Kde všichni jsou?
Čtyř stěn se ptám.
Jakže to říkal náš syn,
když měl být sám?
- Snad přijde klaun.

Komu z nás dvou
los méně přál?
Nad součtem společných vin
říkám si dál
- snad přijde klaun,
legrační klaun.

Předvede svůj balanc i pád,
nad nimiž člověk i v zoufalství musí se smát.
Balanc na nejtenčím provázku, chiméra spíš,
to byl vztah náš, já vím, ty víš.

Už je to pryč.
Vrátit se? Kam?
Tak, jak se náš syn dřív ptával i já se ptám
- tak kdy přijde klaun,
ten legrační klaun?
Snad také je sám.

Vzestup a pád z nebeských říms,
já vím, že dá se to snést, dá se žít s všeličím.
Aktéři alternují, kdežto manéž je táž.
Vzestup a pád, to znám, to znáš.

Nabírám dech
u konce sil,
úsměvem začít chci běh
- začátek - cíl.
Tak kdy přijde klaun,
ten legrační klaun?

Už možná tu byl.